

ИВАНЪ ВАЗОВЪ.

Кратки литературни бѣлѣжки — за юноши.

Малкитѣ и голѣми четци на „Картинна Галерия“, увѣрени сме, съ радостъ ще посрѣщнатъ новината, че всеизвѣстниятъ любимъ народенъ поетъ Ив. Вазовъ ни ошастливява съ своето сътрудничество. Въ настоящата книжка нашитѣ читатели ще иматъ удоволствието да прочетатъ единъ откъслекъ (една сцена) отъ неговото послѣднѣо, още не публикувано, драматично произведение, надъ което авторътъ работи още грижливо. Произведението е историческа драма изъ нѣкогашния български животъ и носи името „Ивайло“ — име изъ българската история, добръ познато на нашитѣ млади четци.

По тоя поводъ ние считаме за свой дългъ да дадемъ на своитѣ малки и голѣми четци нѣколко кратки литературни бѣлѣжки за дѣйността на поета Ив. Вазовъ.

Нѣма да прѣувеличимъ, ако кажемъ, че по своята плодотвитость, по силата на своитѣ произведения, Ив. Вазовъ се издига между другитѣ наши голѣми и малки поети като гигантски вѣковенъ джбъ. Цѣли четиредесетъ години вече той разперя своитѣ могъщи клони въ българската изящна литература и е далъ на българския народъ творения, съ които послѣдниятъ може да се гордѣе и прѣдъ чужденцитѣ. Отлична черта въ творенията на поета Ив. Вазовъ е неговата беззавѣтна любовъ къмъ всичко българско. Вазовъ безгранично милѣе, и въ чудни стихове изказва това, за българското слънце, българската земя (свободна и останала още подъ робство), кждѣто се е родилъ, израстналъ и живѣлъ. Той страстно милѣе за въздуха, за небето, за горитѣ, планинитѣ, ручейтѣ, горскитѣ потоци, които услаждатъ и красятъ живота въ българската земя. Той неизказано люби цвѣтията, що красятъ българскитѣ

поля и уои, птичкитѣ, що будятъ радостъ въ душата на всички. Той бащински най-сетнѣ обича българскитѣ дѣца, българина изобщо и всячески се старае да поучи послѣдния: да живѣе въ обичъ, да избѣгва завистьта, клеветата, враждата. Неговата обичъ къмъ всичко що е българско, къмъ България, е както казахме първа и отличителна негова черта. Въ тая посока Вазовъ е дори фанатикъ. Врѣдъ той възпѣва отечеството си — наврѣдъ той пази България отъ хулитѣ на чужденцитѣ и въ своитѣ дивни стихове дава на всички да разбератъ, че нѣма по-хубава страна отъ нея. Привързаностъта на Вазова къмъ България е безгранична, което личи отъ това, че той нийдѣ въ творенията си не произнася ни една хула както други, ни една присмивка за нѣкои лоши черти отъ характера на българина. Той мисли, че отдѣлни лица: Иванъ, Стоянъ, Петко — могатъ да бждатъ лоши, и тѣхъ той заклѣйма, но не и цѣлъ народъ, който живѣе съ честенъ трудъ, стреми се къмъ напрѣдъкъ и благородни пориви, за което е далъ хиляди доказателства.

Прѣзъ цѣлия свой животъ, прѣкаранъ изключително въ България, Вазовъ е работилъ за напрѣдка и прославяването на послѣдната. Трудно ни е да изброимъ въ малкото мѣсто, съ което разполагаме, всичкитѣ творения, които ни е далъ поета, нито да дадемъ точна оцѣнка на великото му дѣло. Вазовъ не е оставилъ ни една проява изъ българския животъ безъ внимание. Той е написалъ множество стихотворения, разкази, романи и драматични произведения.

Между всичко, що е написалъ Ив. Вазовъ, най-много се цѣнатъ неговитѣ стихове. И наистина, тѣхната стойность като поетиче-